

Praha-Žižkov, 21. 4. 2024
P. Jareš

Radost 2K 6,1-10 Ga 5,22-23

Je naprosto přirozené (a v pořádku), že máme radost, když se nám v životě něco podaří. Třeba dokončit školu, získat dobrou práci, vydělat pěkné peníze atd. K tomu, abychom měli takovou běžnou radost, nepotřebujeme nutně věřit v Boha, v Ježíše Krista. Bůh však v našich životech dokáže vypůsobit radost, kterou můžeme mít i tehdy, když máme důvody k zármutku. To byla i zkušenost apoštola Pavla (2K 6,10).

1/ Bůh nám umožňuje radovat se stále. Věřící lidi k takové stálé radosti Bible přímo vybízí slovy: “*Stále se radujte.*” (1Te 5,16 ČEP) Tato výzva samozřejmě neznamená, že se křesťané mají pořád usmívat. Také bychom si onu stálou radost neměli představovat tak, že jako věřící nemůžeme být nikdy z něčeho smutní. Znamená to ale, že díky spojení s Bohem máme za všech okolností důvody k radosti. A to i tehdy, když se v našich životech dějí těžké věci. Stále máme něco, z čeho se můžeme těšit. Náš bratr Jan Hušek starší se za komunistického režimu dostal kvůli své víře v Boha do vězení. Jeho spoluvězeň mu jednou řekl: “Poslyš, Honzo, vzkazuje ti výchovný velitel, že by ses neměl pořád tak usmívat, že na tobě není vidět, že bys tady nějak trpěl.” Jenda na tuto výtku reagoval dost udiveně. Vůbec mu nepřišlo, že by mu bylo zrovna do úsměvů. Později si ale uvědomil, že v tom bylo něco jiného, než pouhý úsměv na tváři. Ve svých vzpomínkách k tomu píše: “Prožíval jsem totiž, a to celou dobu pobytu ve vězení, zvláštní kontakt s nebem.” (Jan Hušek, *Jak to bylo*) Světlo Boží lásky, kterou prožíval, se odrazilo i na výrazu jeho tváře. Měl radost i uprostřed těžké a smutné situace. To nám umožňuje Bůh.

2/ Neustále se můžeme radovat jedině z Boha. Jedině Bůh pro nás může být trvalým důvodem k radosti. Protože je věčný (sr. Žd 1,10-12), je ze všech nejmocnější, nejmoudřejší a nejmilosrdnější. Proto se můžeme stále radovat z jeho slov, z jeho činů a z jeho vztahu k nám. **Můžeme se stále radovat z jeho slov.** Autor nejdelšího žalmu v Bibli říká Bohu: “*Veselím se z toho, co jsi řekl, ...*” (Ž 119,162 ČEP) Boží slova máme v Bibli, proto o ní také někdy mluvíme jako o Božím Slově. Podobně jako autor Žalmu 119 se můžeme radovat z Božích přikázání, která jsou pro nás směrovkami ke správnému způsobu života. Ukazují nám, kterým cestám se máme v životě vyhnout, pokud si nechceme způsobit zbytečné problémy. Můžeme se radovat z toho, co Bible říká o tom, jaký je Bůh. Můžeme se radovat z Božích slibů. Hlavně se ale můžeme radovat z toho, co nám Bůh říká příběhem Ježíše Krista (Žd 1,1-2). **Můžeme se radovat z jeho činů.** Je jich opravdu mnoho a museli bychom tu být celou věčnost, abychom je mohli všechny vyjmenovat (sr. Ž 139,17-18). Žalmista se modlí: “*Hospodine, svými*

skutky působíš mi radost, ...” (Ž 92,5 ČEP) Můžeme se radovat z Božího stvoření, z vesmíru, z krás přírody a lidské tvořivosti. Můžeme se radovat z Božího díla záchrany, které uskutečnil prostřednictvím Ježíše Krista. Z jeho oběti za hříchy lidí. A můžeme se také radovat z toho, co Bůh dělá v našich životech a životech lidí kolem nás. Můžeme se radovat ze změn, které v našich životech působí víra v Ježíše Krista. Z toho, že se můžeme odvrátit od zlých skutků k dobrým. Můžeme se radovat z vyslyšených modliteb. **A můžeme se radovat z Božího vztahu k nám.** Můžeme se radovat z toho, že Bůh je v podstatě lidumil (Tt 3,4), že je nám nakloněn a dává nám šanci k novému začátku. Apoštol Jan o tom napsal: *“V tom je láska: ne že my jsme si zamilovali Boha, ale že on si zamiloval nás a poslal svého Syna jako oběť smíření za naše hříchy”* (1J 4,10 ČEP) Můžeme se zkrátka radovat z toho, že Bůh nás miluje (Ř 5,5).

3/ Radost z Boha vyplývá z blízkého vztahu s ním. To je, když je Bůh naším Otcem a my jeho syny a dcerami. **Tento vztah navazujeme vírou v Ježíše Krista.** Jan o tom napsal: *“Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi.”* (J 1,12 ČEP) Božími dětmi se stáváme tím, že uvěříme zvěsti o Ježíši Kristu. Božími dětmi se stáváme, když věříme, že Ježíš je Syn Boží (sr. J 20,31). **Tento vztah dále rozvíjíme důvěrou a poslušností vůči Kristu.** Pán Ježíš to vyjádřil slovy: *“Zachováte-li má přikázání, zůstanete v mé lásce, ...”* (J 15,10 ČEP) Pánu Ježíši, a tím pádem i Bohu, se svěřujeme neprosto se vším. V každé životní situaci se chceme nechat vést jeho slovem. Ve svém myšlení a konání se učíme následovat jeho vedení a příklad. Tak rozvíjíme naše přátelství s Bohem. **Tento vztah dusíme, kdykoliv Ježíši zcela nedůvěřujeme.** Pán Ježíš o tom mluvil obrazně: *“Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstane-li při kmeni, tak ani vy, nezůstanete-li při mně.”* (J 15,4 ČEP) V našich životech mohou být oblasti, do kterých nechceme Boha, Ježíše, vpustit. Nemluvíme s ním o nich. Neptáme se, jak bychom se v nich měli podle jeho pohledu zachovat. Neprosíme ho o pomoc. Zkrátka mu dostatečně nedůvěřujeme a hledáme pomoc jinde. To přirozeně dusí nejen náš vztah s Bohem, ale i naši radost z Boha.

Shrnutí: 1/ Bůh nám umožňuje radovat se stále. A to i tehdy, když máme důvody k zármutku. 2/ Neustále se můžeme radovat jedině z Boha. Z jeho slov. Z jeho činů. Z jeho vztahu k nám, totiž, že nás miluje. 3/ Radost z Boha vyplývá z blízkého vztahu s ním. Tento vztah navazujeme vírou v Ježíše Krista. Rozvíjíme jej důvěrou a poslušností vůči Kristu. Tento vztah dusíme, kdykoliv Ježíši zcela nedůvěřujeme. Pánu Ježíši Kristu ale můžeme důvěřovat naprosto a bez obav!